

1999.03.01.

Az utolsó tangó

Egy jellegtelen ház a bécsi Holland Strassén végre kitör a szürkeségből. A környezetétől eltérő formájával a Duna-kanális túlsó partjáról is magára hívja az osztrákok és a Bécsben élő magyarok figyelmét. A Collegium Hungaricum megújult épülete egyszerre szolidan ünnepélyes és kihívóan vidám. A fehér falon meglepő színes foltok, nincsenek unalmasan párhuzamos vonalak, a lendület adja sajátos karakterét. Az egykori erődszerű szocreál stílusban emelt intézmény mostani merész külsejével, vonzó tágas termeivel várja a magyar kultúra iránt érdeklődőket.

A rekonstrukció terveit jegyző triumvirátusnak – Rajk László, Balázs János és Borsos Írisz – volt bátorsága ahhoz is, hogy megbontsa a helyiségek hagyományos struktúráját és kitágítsa a teret. Új színfolt a közönségcsalogató Budapest kávézó a földszinten, ide közvetlenül az utcáról léphet be a látogató – a múlt heti nyílt napon ezt látogatták a legtöbben. Az előcsarnokban a fémkandeláberek vigyázzák a színházterem bejáratát, innen különös formájú lépcső kanyarodik az első emeleti kiállítóteremhez, a forduló díszítménye – ha úgy tetszik – hajóorrot formál. Utazni hív, a két duna-parti város kultúrájának rokon vonásainak és történelmének megismerésére. A nagy üvegfalakon át belátni az aktuális tárlatra, a másik oldalon a könyv- és videotárba. A polcok még nem teltek meg, hiszen az átépítés idejére az anyag nagyobb részét Budapesten raktározták el.

Fényi Tibor igazgatónak, aki különösen sokat tett azért, hogy ezentúl méltó körülmények között működhessen a bécsi CH már nem adatott meg, hogy használja is a kicsinosított épületet. Távoznia kell, mint ahogy az alkalmazottai közül is többen erre a sorsra jutottak. A direktor az utolsó munkanapjára meghívta egy vidám búcsúdelutánra a barátait, vendégül látta azokat a magyar írókat, zenészeket, képzőművészeket, történészeket, akik az elmúlt néhány évben rendszeres vendégei voltak a Collegium Hungaricumnak. És persze azokat a bécsi polgárokat, akik idejártak a népszerű nyelvtanfolyamokra, s a koncertekre. Egyetemisták és láthatóan már a nyugdíj kényelmét élvező házaspárok egyaránt beültek Litván György előadására. Forgács Péter Dunai exodusát, Szabó István Budapestről szóló érzelmes-ironikus filmvallomását is feszülten figyelte az alkalmi publikum.

Fényi tehát kinyitotta a ház kapuját, bemutatta az intézetnek adományozott műtárgyakat és alkotójukat, zenét, táncot, irodalmi felolvasást szervezett, búcsúittallal és búcsútáncsal. Meghívta utódját is, aki nem jött el, meghagyta ezt a napot Fényiinek, másnap délelőtt azonban találkozott elődjével.

A vendégeket semmiféle protokoll nem zavarta, minthogy nem volt. Sodródtak egyik teremből a másikba, táncoltak a Romanyi Rota cigány együttes dalaira, meghallgatták **Eörsi István**, Ember Mária, Balla Zsófi és Parti Nagy Lajos rögtönzött felolvasását. A szombathelyi és a pozsonyi táncklub táncosai eljártak a Kern András CD-jéről megszólaló utolsó tangót. Fölvágták az új épületet formázó óriási tortát, aztán a távozó igazgató vastaps kíséretében kisiát kézen fogva kísérték az újjávarázsolt színházteremből. Következhet március végén a hivatalos megnyitó.

Balogh Gyula